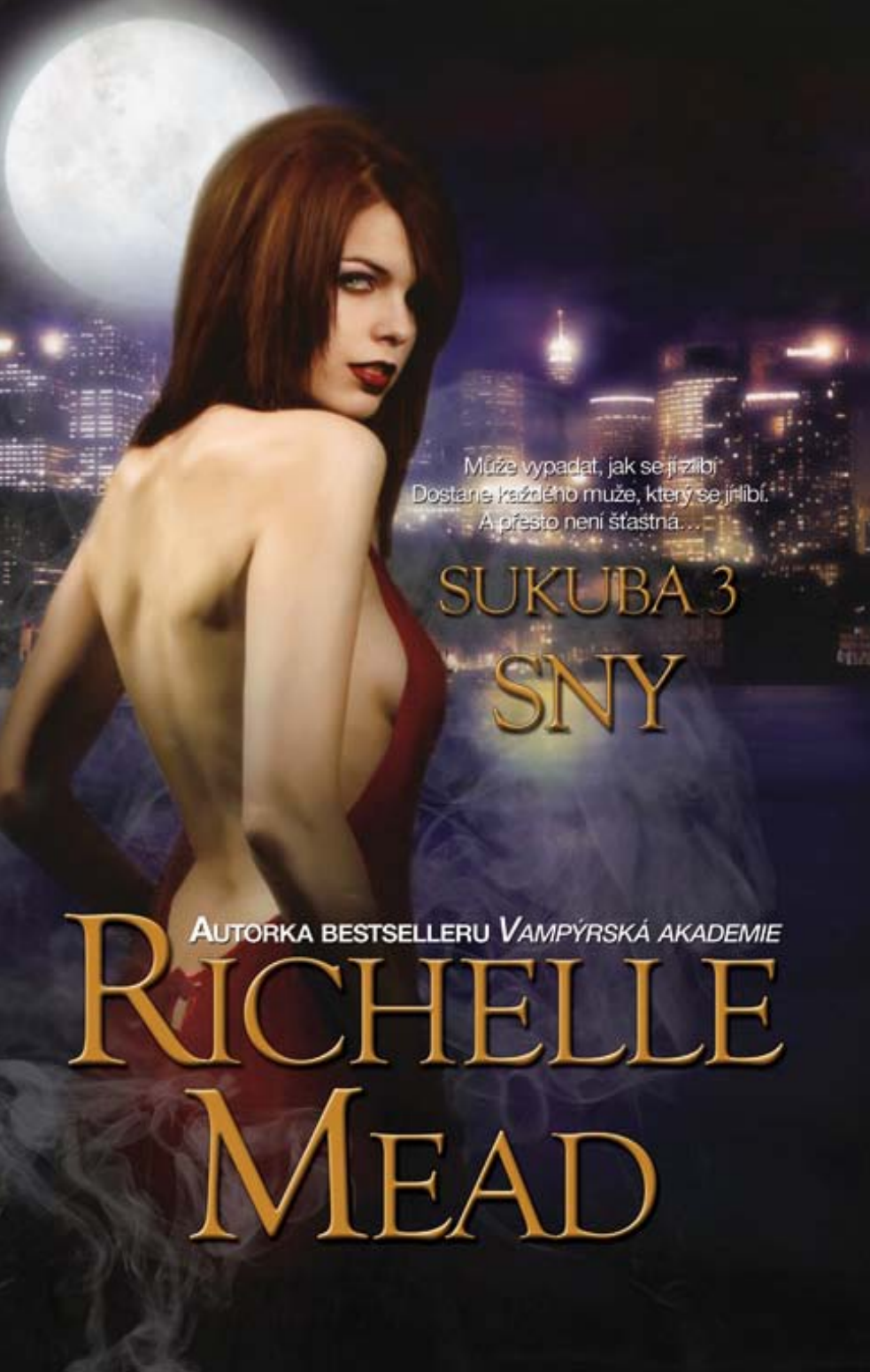

Může vypadat, jak se jí zlobí.
Dostane každého muže, který se jí líbí.
A přesto není šťastná...

SUKUBA 3 SNY

AUTORKA BESTSELLERU VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

SUKUBA 3

SNY

RICHELLE MEAD

2012

Copyright © 2008 by Richelle Mead
Translation © 2012 by Katrin Mekki
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS DREAMS,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp.,
New York 2008,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura:
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≃ Dušan Žárský
Obálka: Marek Šebesta
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2012

ISBN 978-80-7303-685-0

*Pro Christinu, která má nejspíš víc výtisků mých knih než já.
Tvoje přátelství a podpora pro mě moc znamenají.*

PODĚKOVÁNÍ

K napsání knihy je třeba hotová vesnice, někdy dokonce celé předměstí. Jsem vděčná všem svým přátelům a členům rodiny, kteří mi po celou dobu pomáhali. Veliké díky patří mému týmu rychločtenářů, kteří mi dávali zpětnou vazbu: Davidovi, Jayovi a Marcee. Cením si, že jste pro mě všechno hbitě přečetli a ujišťovali mě, že to funguje, jak by mělo. Taky si cením, že jste mi dali vědět, když to nefungovalo, ať už proto, že jsem špatně zvolila slova, nebo proto, že Georgina byla „příliš emocionální“.

Mnoho díky patří mému agentovi Jimu McCarthymu, který vždy obratem odpovídal na maily, dobře mi radil a ujišťoval mě, že jsem skutečně dost dobrá a dost chytrá. Dále děkuji svému redaktorovi Johnu Scognamigliovi, který také rychle vyřizuje poštu a je velice chápavý, co se týče termínů.

Nakonec dlužím veliký dík svým čtenářům, kteří mě denně povzbuzují v mailech a na mém blogu. Když čtu všechny ty vzkazy, jak jste nadšení z četby mých knih, se stejným nadšením je i píšu.

1

Přála jsem si, aby si ten chlap, co na mně ležel, pospíšil, protože už jsem se začínala nudit.

Bohužel to ale nevypadalo, že by se chystal v dohledné době skončit. Brad nebo Brian, nebo jak se jmenoval, přirážel s pevně zavřenýma očima a soustředil se, jako by se sex dal srovnat s operováním mozku nebo zvedáním těžkých činek.

„Brette,“ vydechla jsem. Bylo na čase vytáhnout větší kalibr.

Otevřel jedno oko. „Bryce.“

„Brycei.“ Nasadila jsem svůj nejvášnivější orgasmický výraz. „Prosím..., prosím..., nepřestávej.“

Otevřel i druhé oko. Obě je vytřeštil.

Po minutě to skončilo.

„Promiň,“ zafuněl a odvalil se ze mě. Tvářil se zděšeně. „Nevím..., nemyslel jsem...“

„To je v pořádku, zlato.“ Připadala jsem si jen trochu provinile, že jsem na něj použila ten trik s *nepřestávej*. Nezabíral vždycy, ale některé muže spolehlivě udolal. „Bylo to nádherné.“

A skutečně to nebyla tak docela lež. Samotný sex byl průměrný, ale ten rauš po něm... Když jsem cítila, jak se do mě vlévá jeho život a duše... Jo. To bylo nádherné. To bylo přesně to, pro co sukuba jako já žije.

Obdařil mě unaveným úsměvem. Energie teď proudila tělem mně a ta ztráta ho naprosto vyčerpala. Pravděpodobně zanedlouho usne a prospí následujících pár dní. Jeho duše byla dobrá, vzala jsem si jí hodně – stejně jako jeho života. Díky mně se mu teď život o několik let zkrátí.

Snažila jsem se na to nemyslet a rychle jsem se začala oblékat. Raději jsem si opakovala, že to bylo nezbytné pro moje přežití. Navíc moji pekelní nadřízení chtějí, abych pravidelně sváděla

a kazila dobré duše. Kvůli špatným mužům bych neměla takové výčitky, jenže ti nenaplní pekelné kvóty.

Bryce se tvářil překvapeně nad mým náhlým odchodem, ale byl příliš vyčerpaný, než aby měl sílu se se mnou dohadovat. Slíbila jsem, že mu zavolám – což jsem pochopitelně neměla v úmyslu –, a ve chvíli, kdy upadl do bezvědomí, jsem odešla z pokoje.

Sotva jsem vyšla ven, změnila jsem si podobu. Přišla jsem k němu jako vysoká černovláska, ale teď jsem opět zvolila své oblíbené vzezření drobné ženy s hnědozelenýma očima a světle hnědými vlasy do zlatava. Po většinu svého života jsem podoby střídala a nikdy jsem se nespokojila jen s jednou.

Vyhнала jsem si Bryce z hlavy, stejně jako to dělám s většinou mužů, s nimiž se vyspím, a rozjela jsem se přes celé město k místu, které se stávalo mým druhým domovem. Byl to běžový štukový dům, který se snažil působit tak stylově, jak je to jen u nové zástavby v Seattlu možné. Zaparkovala jsem před ním, vytáhla z kabelky klíče a odemkla si.

V bytě vládlo ticho a tma. Na hodinách stálo, že jsou tři ráno. Vykročila jsem k ložnici a cestou si změnila oblečení na noční košili.

Ve dveřích jsem se zarazila. Překvapilo mě, že se mi dech zadrhl v krku. Mysleli byste si, že po tak dlouhé době už jsem na něj zvyklá a že na mě nemá takový účinek. Jenže měl.

Seth ležel na posteli s paží přes hlavu. Zhluboka oddechoval a štíhlé tělo měl omotané přikrývkou. Měsíční svit tlumil barvu jeho hnědých vlasů, ale ve slunečním světle házely odlesky do zrzava. Když jsem se na něj dívala, srdce mi přetévalo láskou. Nečekala jsem, že ještě někdy budu k někomu cítit něco takového. Ne po staletích, kdy jsem se cítila tak... prázdná. Bryce pro mě nic neznamenal, ale tenhle muž přede mnou byl pro mě vším.

Vklouzla jsem vedle něj do postele a on mě ihned objal. Nejspíš to udělal instinktivně. Byli jsme tak propojeni, že ani ve spánku jsme od sebe nedokázali být dál.

Přitiskla jsem se tváří k Sethově hrudi a při usínání jsem si vychutnávala jeho teplo. Výčitky svědomí ohledně Bryce mě brzy opustily a vnímala jsem jen Seta a svou lásku k němu.

Téměř okamžitě se mi začalo něco zdát. Ale vlastně jsem nebyla uvnitř snu, nebo aspoň ne aktivně. Sledovala jsem samu sebe a sled událostí, jako bych se koukala na film. Jenže na rozdíl od filmu jsem všechno dopodrobna vnímala. Všechno, co jsem viděla a slyšela..., bylo skoro stejně živé jako ve skutečnosti.

Ta druhá Georgina byla zrovna v nějaké kuchyni, kterou jsem neznala. Kuchyně byla světlá a moderní, mnohem větší, než potřebuje někdo jako já, kdo nevaří. Moje snová dvojnice stála u dřezu s rukama po lokty v bublinkové vodě, která voněla po pomerančích. Myla nádobí ručně, což moje skutečné já překvapilo. Flákala to, a to mě nepřekvapovalo. Myčka na nádobí se válela rozbitá na kusy na podlaze, čímž se vysvětlovala ta manuální práce.

Z vedlejší místnosti ke mně doléhala píseň „Sweet Home Alabama“. Moje snová dvojnice si při mytí nádobí začala pobrukovat a já z ní tím snovým, napůl neskutečným způsobem vycítila štěstí. Byla spokojená a plná tak dokonalé radosti, že jsem to nechápala. Dokonce i se Sethem se jen zřídka kdy cítím takhle – a to jsem s ním zatraceně šťastná. Nedovedla jsem si představit, co v mém snovém já mohlo vyvolat takovéhle pocity, hlavně při tak přízemní činnosti, jakou je mytí nádobí.

Probudila jsem se.

Kupodivu už bylo ráno, jasné a slunečné. Netušila jsem, že už uplynulo tolik času. Připadalo mi, že ten sen trval sotva minutu, ale podle budíku u postele uběhlo už šest hodin. Přestala jsem cítit to snové štěstí a sevřelo se mi z té ztráty srdce.

A co bylo ještě podivnější, necítila jsem se... správně. Chvilku mi trvalo, než jsem ten problém rozlouskla: byla jsem jako vyšávená. Životní energie, kterou jsem potřebovala k přežití, energie, kterou jsem ukradla Bryceovi, byla skoro všechna pryč. Vlastně jsem jí teď měla mnohem méně, než když jsem s ním ležla do postele. Nedávalo to smysl. Takový nával života by mi měl vydržet přinejmenším pár týdnů. Jenže já byla vyčerpaná skoro stejně jako včera on. Nebyla jsem na tom sice tak špatně, abych ztratila schopnost měnit podobu, ale v nejbližších dnech budu potřebovat znova dodat energii.

„Co se děje?“

Vedle mě se ozval rozespalý Sethův hlas. Překulila jsem se k němu a zjistila, že se opírá o loket a s úsměvem mě pozoruje.

Nechtěla jsem mu vysvětlovat, co se mi stalo. To bych mu totiž musela povědět i o tom, co jsem dělala s Brycem. Seth sice teoreticky věděl, co musím dělat, abych přežila, ale nevědět nic konkrétního bylo požehnáním.

„Nic,“ zalhala jsem. Jsem dobrá lhářka.

Pohládl mě po tváři. „Včera večer jsi mi chyběla.“

„Ne, nechyběla. Měl jsi plno práce s Cadyovou a O’Neillem.“

Ušklíbl se, ale v očích se mu přitom objevil zasněný výraz, který měl pokaždé, když uvažoval o postavách svého románu. V mém dlouhém životě mě o lásku prosili králové a generálové, jenže někdy ani můj šarm nedokázal soupeřit se smyšlenými osobami, které žily v Sethově hlavě.

Dneska to naštěstí nebyl ten případ a Seth upřel svou pozornost opět na mě.

„Ne. Ti nevypadají v noční košili tak dobře jako ty. To mi mimochodem připomíná Anne Sextonovou. Košile jako ‚skořicová srdíčka z cukrárny‘.“

Jedině Seth použije verš maniodepresivní básničky jako kompliment. Podívala jsem se na sebe a bezmyšlenkovitě přejela prsty po červeném hedvábí. „Vypadá docela dobře,“ uznala jsem. „Možná v ní vypadám líp než nahá.“

Pousmál se. „Ne, Thetis. To nevypadáš.“

Usmála jsem se jako pokaždé, když mě něžně oslovil jménem, které mi vybral. V řecké mytologii je Thetis Achillova matka, bohyně, která umí měnit podobu. Pak mě Seth převalil na záda, což na něj byl překvapivě agresivní pohyb, a začal mě líbat na krk.

„Hele,“ ohradila jsem se v hraném zápasu. „Na tohle nemáme čas. Mám nějakou práci. A taky chci snídani.“

„Beru na vědomí,“ zamumlal a přesunul se k mým rtům. Přestala jsem si stěžovat. Seth uměl báječně líbat. Líbal tak, že jsem se v jeho polibcích celá rozplývala, jak byly sladké. Byly jako cukrová vata.

Jenže pro nás žádné opravdové rozplývání neexistovalo. S precizním načasováním, podle kterého byste si mohli seřadit

hodinky, polibek přerušil, odtáhl se a sedl si. S úsměvem se zadíval na mou nedůstojnou polohu.

Taky jsem se na něj usmála a potlačila bodnutí lítosti, které se mě v takových chvílích zmocnilo pokaždé.

Ale takhle to mezi námi bylo. A vypracovali jsme si dobrý systém, vzhledem ke všem komplikacím v našem vztahu. Můj kamarád Hugh si jednou dělal legraci a tvrdil, že všechny ženy kradou mužům duši, když spolu žijí dostatečně dlouho. V mém případě to ale nevyžaduje léta hašteření. Stačil by i jeden příliš dlouhý polibek. Takový je život sukuby. Já pravidla neurčuju a nedokážu zabránit tomu, abych během intimního kontaktu nekradla energii i proti své vůli. Dokážu ale ovládat, jestli k fyzickému kontaktu dojde, a postarat se, aby nedošlo. Prahla jsem po Sethovi, ale nikdy bych mu neukradla život tak jako Bryceovi.

Taky jsem se posadila a chystala se vstát, jenže Seth byl dnes ráno nějak kurážný. Objal mě kolem pasu, nadzvedl mě a posadil si mě na klín. Lehce se ke mně přitiskl a já na krku a ve vlasech cítila jeho zarostlé tváře. Cítila jsem, jak se zhluboka nadechl a zachvěl. Pak zase pomalu vydechl, jako by se snažil získat sebekontrolu. Sevřel mě pevněji.

„Georgino,“ zašeptal a jeho dech mě polechtal na kůži.

Zavřela jsem oči a veškerá hravost byla tatam. Oba jsme vnímali temnou intenzitu, která nás zahalila a z níž sálala jak touha, tak strach z toho, co by se mohlo stát.

„Georgino,“ zopakoval. Mluvil hlubokým ochraptělým hlasem. Znovu jsem roztávala. „Víš, proč se říká, že sukuby navštěvují muže ve spánku?“

„Proč?“ pípala jsem.

„Protože se mi o tobě zdá každou noc.“ Od většiny jiných by to znělo jako otřepaná fráze, ale od něj to mělo váhu.

Zavřela jsem oči pevněji a pocítila nával emocí. Chtělo se mi brečet. Chtěla jsem se s ním milovat. Chtěla jsem křičet. Někdy toho na mě bylo moc. Příliš emocí. Příliš nebezpečí. Prostě příliš.

Otevřela jsem oči a otočila se, abych mu viděla do očí. Dívali jsme se na sebe a oba jsme chtěli víc, jenže ani jeden z nás nesměl dávat ani brát. Přerušila jsem oční kontakt a s lítostí se vymanila z jeho objetí. „Tak pojď. Dáme si něco k jídlu.“

Seth bydlel v Seattlu v univerzitním okrsku – místní mu říkali okrsek U – a dalo se odtamtud snadno pěšky dojít k nejrůznějším obchodům a restauracím obklopujícím kampus státní univerzity. Zašli jsme na snídani do malé kavárny, dali jsme si omelety a naše konverzace brzy zaplašila předchozí trapnou situaci. Potom jsme se ruku v ruce procházeli ulicí University Way. Měla jsem nějaké vyřizování a jeho zase čekalo psaní, ale nechtělo se nám rozloučit se.

Seth se náhle zastavil. „Georgino.“

„Hmm?“

Pozdvihl obočí a zadíval se na druhou stranu ulice. „Támhle stojí John Cusack.“

Sledovala jsem směr jeho nevěřícího pohledu. Skutečně tam stál muž, který byl podobný Cusackovi. Kouřil a opíral se o zeď. Povzdechla jsem si.

„To není John Cusack. To je Jerome.“

„Vážně?“

„Jo. Říkala jsem ti, že vypadá jako John Cusack.“

„O to jde: *vypadá*. Jenže tenhle chlap mu není jen podobný. Je to on.“

„Věř mi, že není.“ Zaznamenala jsem Jeromův netrpělivý výraz a pustila jsem Sethovu ruku. „Hned jsem zpátky.“

Přešla jsem ulici a došla ke svému šéfovi. Jeromova aura mě úplně zaplavila. Všichni nesmrtelní mají svou unikátní energii a démon, jako je Jerome, ji má obzvlášť silnou. Bylo to jako vlny rozvířeného horka – jako když otevřete troubu a nestačíte couvnout.

„Zkrať to,“ pověděla jsem mu. „Kazíš mi romantickou procházku. Jako obvykle.“

Jerome odhodil cigaretu a zašlápl ji černou polobotkou značky Kenneth Cole. Pohrdavě se rozhlédl. „Tady? No tak, Georgie. Tohle není žádná romantika. Ani první zastávka na cestě k romantice.“

Vztekle jsem si dala ruku v bok. Kdykoli mě Jerome vyrušil z něčeho osobního, bylo to předzvěstí série katastrof, o které jsem ani za mák nestála. Něco mi napovídalo, že ani tentokrát to nebude výjimka. „Co chceš?“

„Tebe.“

Zamrkala jsem. „Cože?“

„Dneska večer máme schůzi. Pro všechny zaměstnance.“

„Když říkáš ‚všechny zaměstnance‘, myslíš *všechny*?“

Když si tenhle seattleský nadřízený arcidémon posledně svolal všechny z okolí, bylo to proto, aby nám oznámil, že místní skřet „nenaplnuje očekávání“. Všechny nás nechal, abychom se s ním rozloučili, a pak toho chudáka vyhnal do ohnivých hlubin pekla. Bylo to smutné, ale pak ho nahradil můj kamarád Hugh, a tak jsem se s tím smířila. Doufala jsem, že tahle schůze nebude mít podobný důvod.

Jerome mě obdařil roztrpčeným pohledem, jako by mi dával najevo, že marním jeho čas. „Říkám to snad jasně, ne?“

„Kdy to bude?“

„V sedm. U Petera a Codyho. Přijď včas. Tvoje přítomnost je zásadní.“

Sakra. Doufala jsem, že to nebude *můj* rozlučkový večírek. Poslední dobou se chovám vzorně. „Co se tam bude probírat?“

„To zjistíš, až přijdeš. A přijď včas,“ zopakoval.

Couvl z chodníku do stínu budovy a zmizel.

Zachvátila mě hrůza. Démonům se nikdy nedá věřit, obzvlášť když vypadají jako filmové hvězdy a přijdou se záhadným pozváním.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se mě Seth, když jsem se k němu vrátila.

Zamyslela jsem se. „Tak jako vždycky.“

Moudře se rozhodl dál se nevyptávat a po chvíli jsem se rozloučila a každý jsme se vydali za svými záležitostmi. Umírala jsem touhou dozvědět se, kvůli čemu se bude dneska konat ta schůze, ale ještě víc jsem toužila zjistit, co mě v noci připravilo o energii. Jak jsem si vyřizovala svoje věci – nákup, výměnu oleje v autě, návštěvu Macy's –, chvílemi jsem si ten svůj sen znovu přehrávala. Jak může být tak krátký sen takhle živý? A proč na něj nedokážu přestat myslet?

Ta záhada zaměstnávala mou mysl natolik, že jsem prošvihla sedmou hodinu, aniž bych si to uvědomila. Zaúpěla jsem a plnou rychlostí se rozjela ke svému kamarádovi Peterovi. No vý-

borně. Přijedu pozdě. I kdyby se ta schůze netýkala mě osobně a mého vyhazovu, schytám si to od Jeroma stejně.

Necelé dva metry od dveří bytu jsem ucítila změť energií nesmrtelných bytostí. Bylo jich hodně. Okamžitě jsem zaznamenala důvěrně známé a oblíbené aury svých přátel. Několik dalších mě přimělo zastavit se a zapřemítat, komu patří. V okolí města je mnoho zaměstnanců pekla, s nimiž jsem skoro nikdy nepřišla do styku. Jednu energii jsem nepoznávala vůbec. A jiná mi zase připadala... téměř povědomá. Přesto jsem ji nedokázala identifikovat.

Už už jsem chtěla zaklepat, když vtom mě napadlo, že schůze zaměstnanců vyžaduje jiné oblečení než džíny a tričko, a tak jsem na sobě místo nich vykouzlila hnědé šaty s výstřihem. Vlasy jsem měla pečlivě stažené do drdolu. Zvedla jsem ruku a zaklepala.

Přišla mi otevřít mrzutá vampýrka, kterou jsem si moc nepamatovala. Kývla mi na pozdrav a pokračovala v debatě s dalším vampýrem, kterého jsem předtím viděla jen jednou. Myslím, že pracovali někde u Tacomy, což mi připadalo jako kraj světa.

Můj kamarád Hugh, tmavovlasý a rozložitý, přecházel sem a tam a telefonoval. Jerome si hověl v křesle se sklenkou martini. Jeho podřízené démonky postávaly v rohu, stranou od ostatních jako vždy. Peter a Cody – moji dobří kamarádi vampýři, kteří tu bydleli – se spolu s dalšími zaměstnanci pekla, které jsem moc neznala, něčemu smáli v kuchyni.

Mohl by to být obyčejný večírek, skoro až oslava. Doufala jsem, že to znamená, že dnes večer nebude nikdo potrestán, protože to by dost pokazilo atmosféru. Až na Jeroma si mého příchodu nikdo nevšiml.

„Deset minut zpoždění,“ zavrčel.

„Hele, to je stylový...“

Zmlkla jsem, když do mě málem vrazila nějaká vysoká blondýna, hotová amazonka.

„Ach! Ty musíš být Georgina! Umírám touhou seznámit se s tebou.“

Zvedla jsem zrak od jejích ňader velikosti D a zadívala se jí do modrých očí s dlouhými řasami. Usmála se na mě a odhalila krásné bílé zuby.

Jen málokdy přijdu o řeč, ale občas se mi to stává. Takhle chodící panenka barbie byla sukuba. Nová. Působila tak nablýskaně a nově, že jsem se divila, že nepišť. Její věk jsem odhadla z její energie i vzhledu. Žádná sukuba, která má rozum, by se neproměnila do takovéhle podoby. Pečlivě se snažila poskládat dohromady části těla, o jakých asi muži sní. Vypadala jako výtvar doktora Frankenstein, na který člověk zůstane civět s otevřenou pusou a který je v rozporu s anatomií.

Moje ohromení a přezíravost vůbec nezaznamenala. Vzala mě za ruku a potřásla mi jí tak silně, že mi ji málem zlomila.

„Nemůžu se dočkat, až s tebou budu pracovat,“ pokračovala. „Jsem připravená ničit muže na potkání.“

Konečně jsem dokázala promluvit. „Kdo... kdo jsi?“

„Tvoje nová nejlepší kamarádka,“ ozval se hlas poblíž. „Hleďme, můžu na tobě oči nechat. Nastavila jsi Tawny laťku vysoko.“

Ten muž se k nám prodíral skrze lidi a veškerá moje zvědavost na druhou sukubu se v mžiku rozplynula jako popel ve větru. Zapomněla jsem, že je vůbec tady. Žaludek se mi sevřel, sotva jsem rozeznala mužovu energii a pochopila, kdo to je. Na zátylku mi vytanuly krůpěje studeného potu a vsakovaly se do látky mých šatů.

Muž, který k nám přistoupil, byl asi tak vysoký jako já – což nebyla žádná extra výška – a měl černé vlasy a olivovou pleť. Na hlavě měl víc pomády než vlasů. Jeho oblek byl hezký a rozhodně nepodřadný. Tenké rty zvlhl do úsměvu.

„Malá Letha už nám vyrostla a hraje si s dospělými, co?“ Mluvil hlubokým hlasem, který mi dráždil uši.

Kolem a kolem vzato, nesmrtelné bytosti, jako jsem já, nemají na tomto světě moc důvodů ke strachu. Existují však tři bytosti, kterých se opravdu hodně bojím. Jednou z nich je Lilith, královna sukub, která vládne tak strašlivou mocí a krásou, že bych prodala svou duši – znovu – jen za jediný její polibek. Další, z koho mám strach, je nefil jménem Roman. Je to Jeromův napůl lidský syn a má dobrý důvod, aby si mě jednou našel a zničil mě. Třetí osoba, která mě naplňuje hrůzou, teď stála přímo přede mnou.

Jmenoval se Niphon a byl to skřet, stejně jako můj kamarád Hugh. A jako všichni skřeti, i on měl dvojí práci. Jednou z nich

bylo vyřizování administrativních záležitostí pro démony. Tou druhou a hlavní bylo uzavírat smlouvy se smrtelníky, kupovat a dodávat duše peklu.

Tenhle skřet koupil i moji duši.